

L I T E R Á R N Í Z P R Á V Y.

Kniha judikátů nejv. spr. soudu ve věcech administrativních, svazek II., 1930, judikáty z let 1924—1928. — Kniha judikátů nejv. spr. soudu ve věcech finančních, sv. II., 1930, judikáty z let 1924—1928.

Jestliže v recenzi prvních svazků judikátů nejv. správ. soudu bylo v tomto časopise (ročník LXVIII., str. 92) projeveno přání, aby judikáty za další pětiletí byly publikovány co nejdříve, bylo toto přání splněno rychleji nežli mohlo býti očekáváno. Krátce po vydání prvních svazků následovaly svazky, které obsahují judikáty z let 1924—1928.

I tentokráte přirozeně jsou judikáty ve věcech administrativních uveřejněny v samostatné knize, právě tak jako judikáty ve věcech finančních. Bohužel že i systematika obou knih zůstala stejná, jako byla ve svazcích prvních, takže v knize judikátů ve věcech administrativních jest na prvním místě (a jistě správně) zařadena část všeobecná a řízení, načež následuje část materiální (má býti »zvláštní«), kdežto v knize judikátů ve věcech finančních jsou sestaveny především judikáty z části zvláštní (systematický rejstřík mluví o »právních věcech finančních«) a část všeobecná jest obsažena v oddíle II., který má ovšem nevyčerpávající název »řízení v právních věcech finančních«. Že nejde snad jen o nedostatek estetický, vysvitne, upozorníme-li, že na př. judikát o tom, že účinnost jazykového zákona není podmíněna vydáním prováděcího nařízení, jest v knize jud. ve věcech adm. zařaden ve všeobecné části v suboddílu o právních normách (č. 3417), kdežto v knize jud. ve věcech fin. jest obdobný judikát zařaden v části o řízení před nejv. spr. soudem (č. 6484). Jistě by tedy bylo účelnější voliti pro obě knihy judikátů systematiku alespoň v zásadě jednotnou.

Kniha jud. ve věcech adm. byla tentokráte zpracována II. presidentem nejv. spr. soudu Diwaldem a sen. presidentem Dr. Zeisem. Uspořádání materiální části jest zřejmě zdokonaleno, zejména volbou některých nových hesel. Část všeobecná byla sice (jak se také v předmluvě uvádí) poněkud zkrácena, nestalo se tak však nijak na újmu věci. Je zřejma všude ruka odborníka, který dbal v každém směru nejenom přehlednosti, nýbrž i praktičnosti díla. Rozdělení látky a podrobný obsah jest v této knize velmi důležitý, neboť rejstřík — zřejmě pro značný rozsah díla — připojen není. Někdy lze ovšem míti názor odchylný, nežli měli zpracovatelé při zařazení některých partií. Tak se nezdá býti nejúčelnějším, že judikáty, které se týkají právních poměrů obecních a obvodních lékařů, nejsou v části o zdravotnictví, nýbrž v části o zaměstnancích veřejných; v obsahu není kromě toho i příslušný odkaz, nýbrž pouze mezi judikáty samými na str. 1097. Je přirozeno, že při úžasném množství judikátů, jež kniha obsahuje, vyskytují se leckdy judikáty, které svědčí o tom, že judikatura nebyla v některých otázkách dů-

sledná, nebo judikáty, o jichž správnosti lze i pochybovati. Tak na př. ve státně úřednickém právu jsou v rozporu judikáty č. 9065 a 9068; sotva je asi správný judikát č. 9118. Kniha judikátů ukazuje také v plné tvrdosti judikaturu nejv. spr. soudu k zákonu restriktivnímu číslo 286/1924, která sotva by mohla o sobě tvrditi, že je v souhlasu s intencemi zákona (č. 9474—9494); zejména příliš přímočarý jest judikát 9488, který ovšem odráží jen konstantní příslušnou judikaturu. V některých judikátech se zdá, že formulace je trochu neurčitá, takže bude lze těžko v praxi bráti je za směrnice, to platí na př. o zásadě slyšení ve správním řízení (č. 4442 je snad příliš široké, neboť o tom, zda je právě skutkový základ nesporný, může lehko vzniknouti různý názor mezi stranou a úřadem, č. 4443 je opět poněkud úzký, právě tak jako č. 4444).

Kniha judikátů ve věcech finančních (zpracovatel není tentokrát uveden), drží se rovněž systematiky, jak byla přijata ve svazku I.; jak již bylo řečeno, jest část všeobecná nahrazena oddílem II., který jedná o řízení a jest rozdělen na část o řízení před finančními úřady a na část o řízení před nejv. spr. soudem. Věci všeobecné nutno hledati nejvíce v části o řízení před nejv. správ. soudem. Sotva lze tuto systematiku nazvati nejlepší a nejpraktičtější. Zato má kniha jud. ve věcech fin. velikou přednost před knihou jud. ve věcech adm. v tom, že jest připojen podrobný abecední rejstřík, který týká se obou svazků (tedy judikátů od převratu až do r. 1928). Za tento rejstřík budou zajisté velmi vděční zpracovatelé knihy všichni, kdož se knihou probírají.

Obě knihy judikátů vydávají v celku výborné vysvědčení činnosti nejv. spr. soudu. Samy o sobě jsou pak nanejvýše záslužným dílem, které zasluhuje ve všech směrech pochvaly a uznání celé právnické veřejnosti. Některé maličkosti, jež byly výše uvedeny, nemají za účel nikterak dotknouti se vysoké hodnoty knih judikátů, která jest nesporná.

J. H.

H O V O R N A.

Jak jest čítati lhůtu § 97, odst. 3 zák. čís. 221/24 Sb. z. a nař. (rodinné pojištění).

V příloze Věstníku Ústřední sociální pojišťovny na rok 1931 — Sbírka nálezů a rozhodnutí ve věcech sociálního pojištění podle zákona čís. 221/1924 — uveřejněno je pod čís. 28 rozhodnutí vrchního pojišťovacího soudu v Praze z 5. května 1930, č. j. Cpo 738/30, obsahující právní větu: »Pojištěnec má nárok na dávky rodinného pojištění i po skončení zaměstnání povinně pojištěného, uplynula-li od vzniku pojistného poměru doba nejméně čtyř týdnů a běží-li ještě ochranná lhůta. Není zapotřebí, aby povinné pojištění bylo trvalo 4 týdny.«